

VERKLARING

Over de

Eerste Algemene Zendbrief van de Apostel Petrus

door

Dominicus Goltzius

1 PETRUS 1 VERS 13

Daarom opschortende de lendenen uws verstands, en nuchter zijnde, hoop volkomenlijk op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus.

Het is het ambt van Gods *medearbeiders*, hun volk te waarschuwen, ja te *bidden*, dat zij de *genade Gods niet te vergeefs mochten hebben ontvangen*; zoals uitdrukkelijk te zien is in 2.Cor.6:1. Als de Apostel daar spreekt van het *ontvangen van de genade Gods*, zo verstaat hij voor de genade Gods, het Evangelie of de leer van het Evangelie, het Woord der verzoening, waarvan in het voorgaande hoofdstuk gesproken was en waarvan Paulus en de andere Apostelen gezanten waren van Christus wege 2.Cor.5:19/20. Zo genoemd, en omdat die leer uit genade ons geopenbaard wordt. Zie Matth.11:25/26. en omdat Christus met al Zijn genade ons daarin voorgesteld wordt. Waaruit volgt, dat het ontvangen van de genade Gods is, deel of gemeenschap hebben aan dat Evangelie van de genade aan de zaligmakende leer; hoedanige de *Korinthiërs* waren, die dit *Woord van de verzoening en leer van de genade*, door de mond van de Apostelen aangehoord en met gelovige harten hadden aangenomen: zij hadden zich *met God laten verzoenen*; en op deze wijze hadden ze *de genade Gods ontvangen*. Doch het voornaamste oogmerk van Paulus is daar, om te voorkomen, dat ze *die genade niet te vergeefs mochten hebben ontvangen*; hetwelk geschied of, *als men afwijkt van degenen, die ons in de genade van Christus geroepen heeft en overgebracht*

wordt tot een ander Evangelie. Gal.1:16. of, als men de genade Gods verandert in ontuchtigheid. Jud.:4. dat is de troostelijke leer van de genade misbruikt, om daar op te vrijer te zondigen. of, als men van die leer van de genade niet vertoond de vruchten van Godzaligheid van het leven; omdat het zeker is dat de zaligmakende genade van God, Die alle mensen verschenen is, ons onderwijst, dat wij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en Godzalig moeten leven in deze tegenwoordige wereld. Deze dingen wilde dan de Apostel in de Korintiërs leren, om de genade niet te vergeefs, dat is, vruchteloos en zonder nuttigheid ontvangen te hebben.

Het tegendeel moet dan waargenomen worden; om, namelijk daarna te arbeiden dat men de *genade van God* met vrucht en nuttigheid voor de ziel heeft ontvangen; dat als men door de genade van God tot het *Evangelie* van de *genade* en in de *staat* van de *genade* geroepen is, dat men dat betoond niet alleen door volharding of standvastigheid, maar ook inzonderheid door plichten van allerlei Godzaligheid.

Dit heeft onze Apostel zo geoordeeld, want in het voorgaande van dit Hoofdstuk heeft hij getoond en aangewezen, hoe de *verstrooide vreemdelingen* geroepen waren tot de *staat van de genade*, en dat bewezen hebbende uit verschillende gronden, en dat uitdrukkelijk betuigd met deze woorden, vers 10, *de genade aan u geschied*; in het volgende nu draagt de Apostel zorg dat zij daartoe *niet te vergeefs* mochten gebracht zijn, noch de *genade* van het Evangelie van Christus *niet te vergeefs ontvangen hebbende*, als hij in het overige van deze brief hen voorstelt die plichten, die de Godzaligheid en de Christelijke wandel betreffen; en daarvan een begin maakt met dit vers. *Daarom opschortende de lendenen uws verstands, ect.*

De Apostel dan gesproken hebbende in de tien voorgaande verzen van hetgeen de *kennis* aanging, en gegeven hebbende een beschrijving van de *staat van de genade*, tot welke deze gelovige gebracht waren; bespreekt nu in het volgende wat de *praktijk* betreft en van het *leven in die staat van de genade*; Nochtans zo, die of als gronden gelegd worden, of als gevolgen en vruchten voorkomen. Dit doet hij van het 13e vers tot Hfst.5:10. Betreffende dan het leven in de staat van de genade, daarover houd de Apostel deze orde:

1. *Eerst*, geeft hij generale of algemene vermaningen die allen betreffen.
2. *Daarna*, speciale of bijzondere die deze en gene staten van mensen in het

bijzonder aangaan.

De algemene vermaningen hebben wij van dit 13e vers van het eerste hoofdstuk tot vers 13 van het 2e hoofdstuk.

De bijzondere vermaningen, van vers 13 hoofdstuk 2 tot vers 10 van hoofdstuk 5.

1. Onder de algemene vermaningen komt hij allereerst te vermanen tot vaste hoop op deze genade, in dit 13e vers. Ja, welke vermaning wij nader hebben aan te merken:

1. De inhoud of voorstel van de genade
2. De bevestiging of grond van de genade
3. De middelen dienstig tot de genade

1. *Eerste deel* - De inhoud of voorstel van de genade

De inhoud begrijpen wij in deze woorden: *hoop volkomen op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus*. In deze woorden horen wij de Apostel spreken van *genade*, en wel van zulke, *die hun toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus*; op welke *genade* hij gebied *volkomen te hopen*.

1.1. *Eerst* spreekt de Apostel van genade, de Syrische vertaling heeft hiervoor *genade, vreugde*, in deze zin dat Petrus vermanen zou, te *hopen op de vreugde*, die ons in de *openbaring van Christus* zal worden toegebracht. Deze zaak is op zichzelf waar, maar de Griekse boeken hebben die vertaling niet, omdat ze hebben, *genade*. Van het woord genade hebben wij gesproken op het einde vers 10. Hier ter plaatse verstaan sommigen voor de *genade*, de *zaligheid*, waarvan de Apostel in vers 9 gesproken had en genoemd de *zaligheid der zielen*, als het *einde van het geloof*. Welke *zaligheid* met recht *genade* mag genoemd worden, omdat ze is een *genadige weldaad*, voortkomende uit Gods loutere *genade*. Zie Ef.2:6. en 2.Tim.1:9. Waarom ook het eeuwige leven een genade gift genoemd wordt. Rom. 6:23. *Andere* verstaan hier voor de genade, de leer van de genade, waarin Christus met alle genade en zaligmakende weldaden de zondaar voorgesteld en aangeboden wordt, om door het geloof aan te nemen en zo zalig te worden; hier vandaan genoemd het *Evangelie van de genade Gods*, en het Woord van de genade. Hand. 20:24/32. Welke leer of Evangelie niet zonder reden *genade* genoemd wordt; omdat het niet alleen voort gekomen is tot de mens uit Gods oneindige genade: *Ja, Vader, zo is geweest het welbehagen van U*. Matth.11:25. maar ook, daarin, ja daarin

alleen, en niet in de bediening van de wet geleert wordt. Dat het begin of de grondoorzaak van zaligheid van de mensen anders niet is als uit Gods genade en onbegrijpelijke goedertierenheid; en daarom ook terecht genoemd de *zaligmakende genade*. Tit.2:11. Als ons tonende op welke manier de zondaar zalig gemaakt wordt, namelijk, door een *voorkomende*, *medegaande* en *achtervolgende* genade. Wat ons nu hier ter plaatse betreft, wij scheiden deze twee uitleggingen niet van elkaar, maar nemen ze samen, dat is, wij verstaan hier door de genade; de zaligmakende leer waarin Gods genade de zondaar in Christus getoond wordt; of waarin Christus met Zijn genade hen voorgesteld wordt, en de weg aan gewezen hoe zij eens zeker de zaligheid van zijn ziel verkrijgen kan, namelijk door het geloof in Christus, welke geloof in die leer of in dat Evangelie geëist wordt.

1.2. Deze genade word hier in de grondtaal genoemd, een *toegebrachte genade*, en dat wel in de *openbaring van Jezus Christus*.

Hier komt eerst de vraag, wat door de *openbaring van Jezus Christus* verstaan wordt. Sommige brengen dit tot die *openbaring* van Christus die nu geschied in en door het woord van het Evangelie; welk Evangelie of leer ook een openbaring genoemd wordt. Rom.16:25/26 en Gal.1:12/16. zie ook Luc.2:32. En dat of, omdat het hart van de zondaar daardoor ontdekt of, geopenbaard wordt als Zijn Zaligmaker; Andere brengen dit tot die openbaring van Christus van de Hemel, Die op de laatste dagen geschieden zal, waarvan, wij met Petrus in het einde van vers 7 gesproken hebben. Wij nemen het weer allebei; Doch in wat zin zal straks, gezien worden nadat wij eerst het woord, toegebracht, zullen hebben verklaard.

Toebrengen, of brengen, eigenlijk na de grondtekst, zegt een missen of niet hebben van te voren; Wat iemand toegebracht wordt, dat heeft hij niet, want anders was het niet een toebrengen; als mij een schat gebracht wordt, die ik van te voren niet heb: Zo is het ook met dit toebrengen, waar van Petrus hier spreekt en bijzonder als hij het brengt tot de genade, zoals hij hier doet, van welke *genade* de mens van zichzelf helemaal vervreemd en onwetende is. *Vlees en bloed openbaart hem dat niet*. Matth. 16:17.

Nu, van deze genade wordt hen, de gelovigen aan wie hij schrijft gezegd, toegebracht te worden in de openbaring van Jezus Christus.

Eerst, voor zover Christus nog dagelijks door het Evangelie nader werd ontdekt en voorgesteld of, voor zover de Apostelen hen die zaligmakende leer en Christus daarin dagelijks meerder openbaarden. En dat schijnt de reden te zijn, waarom de Apostel spreekt in de tegenwoordige tijd, die u *toegebracht wordt*, namelijk nu

door het Evangelie. Zo dat dan de Apostelen in hun tijd en de leraars in den tegenwoordige tijd zijn geweest en nog zijn, de *toebring*ers van deze *genade* aan het volk, als zij Christus door hun leer en preken *openbaren* en verkondigen. Zie dit van *Apollos*. Hand.18:27. *Hij heeft veel toegebracht degenen, die geloofden door de genade.*

Daarna, voor zover de *zaligheid*, welke wij zo even te voren ook *genade* hebben genoemd, niet alleen *geopenbaard* word en zeker toe gezegd in het Evangelie, maar ook onfeilbaar alleen de gelovigen zal toegebracht worden, verstaat dat in opzicht van hun volkomenheid, in de openbaring van Jezus Christus van de Hemel; *want wij weten, als Christus zal geopenbaard zijn, dat wij Hem zullen gelijk zijn.* 1.Joh. 3:2. Zie ook Col.3:4. En dus mogen wij zeggen dat in de tegenwoordige tijd, *wordt toegebracht*, om de zekerheid van de zaak gesteld wordt voor het toekomstige. En dit zegt dan onze Apostel toe, *u*, dat is alle die wedergeboren zijn en gebracht zijn in de staat van de *genade*, *u* en *allen*, die *opschortende de lendenen huns verstands en nuchter zijnde, volkomen te hopen, zoals nu nader volgt.*

1.3. Op deze *genade* nu wil de Apostel dat men *hopen* zal en dat wel volkomenlijk.

1.3.a. Wat *hopen* of de *Christelijke hoop* is hebben wij boven in vers 3 enigszins gezegd. Maar terwijl de Apostel hier nu tot deze *hoop* uitdrukkelijk vermaant, zullen wij die wat breder moeten verklaren. Soms wordt dat woord *Hoop* *oneigenlijk* genomen, of *voor het geloof*, dat de oorzaak van de *hoop* is en zo de moeder; zoals in Matth.12:12, en Jes.42:2. *In Zijn* *Naam* *zullen de Heidenen hopen*, dat is tot het geloof in Christus en Zijn dienst bekeert worden. Of *specialer*, *voor het vertrouwen*. Zo wordt gezegd op God te *hopen*. Ps.42:9/12. *Zijn hoop te stellen op de levende God.* 1.Tim.6:17. En zo sprak Job, in Job.13:15. *Ziet, zo Hij mij dode, zou ik niet hopen?* Dat is op God *vertrouwen*. Of, voor de zaak, die gehoopt wordt; het voorwerp van de *hoop*: de *hoop der heerlijkheid*, dat is door Wie wij de eeuwige heerlijkheid *hopen* te verkrijgen. Col.1:27. *Eigenlijk is de hoop die zekere en lijdzame verwachting van het volle genot der dingen, die ons belooft zijn, en die wij geloven.* Vergelijk hier mee Rom.8:24/25. Ps.130:5. Hebr.11:1. En andere plaatsen. Om dit nu toe te passen op onzen tekst, zo mag gebracht worden, hoe men dit woord *hopen* hier zal nemen?

Antw. *Oneigenlijk* en *eigenlijk*. *Oneigenlijk* nemen wij dit woord *hopen* voor *geloven* en *vertrouwen*; En te *hopen* op de *genade*, die toegebracht wordt, is dan zoveel als de leer van de *genade* niet te verwerpen, maar met gelovige harten aan te nemen; en met een vast *vertrouwen* te omhelzen die *genade* en *gunst Gods*, die

door; Christus verkregen is en in het Evangelie geopenbaard wordt; waarin geleerd wordt dat God om Christus wil met de zondaar niet handelen wil na het hoogste *recht*, maar na *genade*; en te *geloven*, dat wij in Christus alles hebben wat om de zaligheid te verkrijgen nodig is. En zo is dan de leer van het Evangelie niet zo zeer als wel God en Christus zelf het voorwerp van dit geloven en vertrouwen. Dus kan er geen *hoop* zijn van *zaligheid* of geloof moet voorgaan; en zo wordt het dan *hoop op genade* gesteld tegenover *wanhopen*.

Eindelijk nemen wij dit woord *hopen* ook voor een zekere verwachting van iets toekomstende; en dan te *hopen op de genade* is dan zoveel als onfeilbaar te verwachten de eeuwige heerlijkheid en gelukzaligheid die Gods kinderen zal *toegebracht worden in de openbaring* van de Heere Jezus van de Hemel, door onze Apostel te voren in vers 5 genoemd, *de zaligheid, die u bereid is, om geopenbaard te worden in de laatste tijd*. Beide deze dingen vereist de Apostel van deze als hij zegt *hoopt*. En dat niet zonder reden; want aan:

De *ene kant*, zij Joden zijnde moesten zij geloven en met geloof aannemen de genade van het Evangelie.

Aan de *andere kant*, zij waren *verstrooide vreemdelingen*, die *bedroeft* werden door *menigerlei verzoeken*, als boven gehoord is; wat een wonder dan, dat deze vermaant werden, om een goede *hoop* te hebben van uitkomst en genadige *vergelding in de openbaring* van Jezus Christus? Vergelijk 2.Thess.1:6/7. En toch, wij moeten niet menen dat dit vereist wordt alleen van deze *verstrooide vreemdelingen*, maar ook heden ten dage nog van ons. Dat wij de genade van het Evangelie niet moeten verwerpen door *ongeloof*, maar door *geloof en vertrouwen* des harten aannemen als zijnde een genoegzaam middel om zalig te worden, wat geleerd wordt in Hebr.11:25. *Ziet toe, dat gij Dien, die spreekt niet en verwerpt*. Zie ook Luc.7:30. en 10:16, Joh.2:48 en 1.Thess.4:8. Dit wordt anders genoemd: *Het getuigenis Gods aan te nemen*. Joh.3:33. en zich niet *te onttrekken ten verderve*, maar *te geloven tot behoudenis der zielen*. Hebr.10:39. En zo in al die plaatsen die van *hopen* spreken, die in de toe-eigening volgen zullen. Dat wij ook *hoop* moeten hebben op de *genade*, die ons zal toegebracht worden in de *openbaring van Christus*, wordt onder andere geleert in Gal.5:5. *Wij verwachten door den Geest uit het geloof de hoop der rechtvaardigheid*. En Tit.2:13. *Verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze groten God en de Zaligmaker Jezus Christus*. Phil.3:20. *Uit de Hemel verwachten wij de Zaligmaker*. en andere plaatsen. En het is geen wonder dat men dus *hopen moet op de genade*; want zij

die dit gelast wordt zijn *zondaars*, die niet anders dan door genade zalig gemaakt kunnen worden. Het is de taal van elke zondaar: *Zijt mij genadig*; met de Tollenaar, Luc.18:13. en met Job te zeggen: *Ik zal mijn Rechter om genade bidden*. Job.9:15. Als er nu bij God alleen recht of oefening van rechtvaardigheid was, en geen genade, zo was er voor de zondaar geen hoop, maar nu God een God van *genade* is, uit Christus volheid ontvangen wij genade, en genade is uitgestort over Zijn lippen; Het Evangelie is een Evangelie van *genade*. De leraars zijn *verkondigers* en *toebrengrers* van deze genade, ect. Vervolgens is er grond van hoop op deze genade. Nog meer, daar is hoop voor Israël, dezen aangaande. Esr.10:2. Zie ook Ps.130:6. Dit deed David uitroepen: Ps.32:11. *Ik zal Uw Naam verwachten; want Hij is goed voor Uw gunstgenoten*. En daarom: *Wat buigt gij u neder, mijn ziele, hoopt op God*. Ps.42:5/12.

1.3.b. Doch, niet alleen *vermaant* Petrus tot *hopen*, maar hij doet daarbij, *volkomelijk*; dat is, vastelijk en oprecht. In sommige Griekse exemplaren wordt dit woord gevoegd bij het voorgaande, *nuchter zijnde*; maar het past beter bij dit woord *hopen*. Dit woord wordt niet te vergeefs van de Apostel hier bij gedaan; want te voren hebben wij al gehoord dat ze *wedergeboren waren tot een levende hoop*, en dat ze *door het geloof tot de zaligheid bewaard werden*, vervolgens hadden ze deel aan een *ongeveinsd geloof en levende hoop*; nu wil de Apostel dat ze daarop niet gerust zullen zijn, maar dat zij zoals nu reeds *hoopten*, ook voort gaan *volkomelijk, volstandig* en tot het einde toe hopen en vertrouwen zouden, zonder daar in te bezwijken. Of *volkomelijk te hopen*, is te hopen met al zijn krachten en vermogen.

Men kan ook zeggen dat *volkomelijk te hopen* gesteld wordt tegen een *onvolmaakte hoop*, en die *ten dele* is in opzicht van de zaken die men hopen moet. Ziet de leer van het Evangelie stelt ons voor verscheidene zaken, die de gelovigen ontvangen zullen uit kracht van Gods belofte en die allemaal eindigen in de volkomen zaligheid na dit leven; Nu moet een gelovige niet enige van die dingen alleen hopen, maar *alle*, en zo *volkomen*, zoals ook maar iemand *volmaakt* of *volkomen* gezegd wordt in zijn wandel, die niet na sommige maar na alle geboden Gods zoekt te leven. Doch eenvoudig is dat men voor *dit volkomelijk te hopen* verstaat een standvastig gedurige hoop. Dit wordt anders genoemd *gedurig te hopen*. Ps.71:14. *De roem der hoop tot het einde toe vast te behouden*. Hebr.3:6. *De voorgestelde hoop vast te houden*. Hebr.6:18. Dit *anker der hoop* moet altijd *vast* zijn. En dit is geen wonder; want terwijl het de grootste genade, dat is de zaligheid

die de zondaar genadig geschonken worden, volkomen zijn *zal in de openbaring van de Heere Jezus van de hemel*, welke *openbaring* noch enige tijd duren zal, zo moet niet alleen de *hoop* het hart ondersteunen, maar die moet ook tot het einde toe duren; Waarom ook sommige uitleggers onze tekstwoorden, *in de openbaring van Jezus Christus*, voegen bij deze woorden hoopt volkomelijk, namelijk, tot in of op de openbaring van Jezus Christus, hoewel de Griekse tekst dat niet lijd; vanwege de grondwoorden die hier gebruikt worden.

1.3.c. Dit eerste deel besluiten wij in deze zin: dat de Apostel vermaand om niet te wanhopen, maar met al zijn vermogen standvastig te hopen op de genade Gods in Christus, Die de zondaar door het Evangelie *toegebracht* of verkondigt wordt en waarvan de volkomen vrucht zal genoten worden in de volmaakte zaligheid hier namaals in de *openbaring van Jezus Christus* van de Hemel. En met één woord vermaand de Apostel, om hoop te hebben van genade en de zaligheid.

Tweede deel - *De bevestiging* of grond van de genade.

Volgt nu de bevestiging van de voorgestelde vermaning, in dat woordje, *daarom*. Dit woordje geeft niet letterlijk te kennen een inbreng of besluit uit de voorgaande leer, maar voornamelijk een krachtige reden tot bevestiging van deze vermaning. In het algemeen heeft hij daarmee opzicht op de staat van de genade, tot welke deze, aan wie hij schrijft gebracht waren en te voren aangewezen; En zo wil de Apostel zeggen: Terwijl gij nu reeds gebracht zijt door het Evangelie van Christus tot de staat van de genade, *daarom* moet gij nu al verder hopen op de genade, Die u meer door datzelfde Evangelie dagelijks *toegebracht* wordt, welks einde zal zijn de *zaligheid uwer zielen*. In het bijzonder heeft de Apostel met dit '*daarom*' het oog op die bijzondere stukken, die hij tevoren had opgeteld en waaruit hij hun genadestaat bewezen en bevestigd had; als hun *verkiezing naar de voorkennis van God*; hun *wedergeboorte tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden*; Hun toekomstende *hemelse erfenis*, tot welke zij bewaart werden door het geloof; de *liefde* die zij hadden tot de Heere Jezus en de *vreugde* die zij in zich bevonden over de gemeenschap aan Zijn Evangelie; welke bijzondere genade hij hier legt als een grond om daarop deze vermaning te bouwen, *hoopt volkomelijk*. En dat met recht; want zoals alle *genaden* en *ontfermingen Gods*, dat is, de weldaden die uit Gods ontfermingen voortkomen een krachtige aansporing zijn tot allerlei goed en deugd, volgens Paulus' leer Rom.12:1. zo dan ook deze nu opgestelde in het bijzonder. Nog meer *in het bijzonder* zeggen wij dat het woordje

daarom ook ziet op het geloof, waarvan de Apostel spreekt in vers 5, *bewaard door het geloof*. Vers 7. *De beproeving van uw geloof*, vers 8. Hoewel Hem niet ziende maar *gelovende*. Hij dan te voren gesproken hebbende van het geloof, komt daarom zeer wel deze hoop te eisen, om dat die twee onafscheidelijk samen gevoegd zijn, de hoop de dochter van het geloof zijnde. Hebr.11:1.

Nog eens het woordje *daarom* ziet ook op de leer van de zaligheid en de genade Gods daarin begrepen, *waarna de Profeten onderzocht en ondervraagd hebben* en ook geprofeteerd; zijnde in samenstelling dezelfde leer die door de Apostelen naderhand is verkondigt; zie vers 10-12. Nu de zaligmakende *genade* Gods, leert ons niet alleen *Godzalig te leven in de tegenwoordige wereld*, maar ook te verwachten *de zalige hoop en de verschijning van de heerlijkheid van Jezus Christus*, volgens Tit.2:11-13.

Eindelijk *daarom* ziet ook op het voorgaande, waar de Apostel getuigd had dat de Engelen begerig waren om *in de dingen*, die de zaligmaking van de mensen aangaan *in te zien*; dienvolgens was in hen enige soort van hoop en verwachting. Nu maakt de Apostel daaruit een dusdanig besluit: Indien de Engelen zelf met groot verlangen aangedaan zijn, zo moet gij niet moe worden of bezwijken in de verwachting van zo'n groten zaak, maar *volkomelijk hopen*. Om dit dan te besluiten vraagt iemand: waarom hij volkomen moet hopen op de genade, ect.? Wel de Apostel zegt *daarom*, uit kracht van al die voorgaande gronden en redenen.

Toepassing:

Uit kracht van deze verklaring moeten in de eerste plaats bestraft en overtuigt worden zulke die hier tegen zijn; welke zijn:

T.1. *Die niet hopen op de genade*, Die in het Evangelie hun *toegebracht* wordt, maar die eerder *wanhopen*; en dat uit overdenking van de grootheid van hun misdaden zoals Kaïn. Gen.4:13. Of, van de langdurigheid van Gods bezoeken gelijk die Koning Israëls. 2.Kron.6:33. of, omdat men zijn wens en begeerte niet volbracht ziet, zoals Achitofel, 2.Sam.17:14/21/23. of, om enige andere inzichten. Dit is waarlijk een rampzalige staat van de mensen; want: Aan de *ene kant* dan houd alle vreugde en blijdschap op. Indien de *uitgestelde hoop het hart krenkt*, volgens Spr.13:12. hoe zal dan niet het hart gekrenkt en benepen worden waar gans geen *hoop* is? Daar vandaan ziet men aan de *andere kant*, dan zodanige mensen die *hopeloos* en *wanhopende* zijnde zichzelf de deur van de *genade* en van de *hemel* toesluiten, en hun leven op een geweldige en onnatuurlijke wijze

wegnemen, zoals in *Achitofel*, *Judas* en anderen gebleken is. En die dan niet hopen op de *genade*, maar sterven in ongenade. *Anderen mensen* zijn er die wel roemen van te hopen op de genade, maar in de daad daar aan geen deel hebben en wiens *hoop* bevonden word te bestaan in *algemene inbeelding*. Zij verwachten wel iets goeds van God; zij hopen de zaligheid, zij beelden zich in dat Hij hun zowel als anderen de hemeldeur zal open doen, maar als het daar op aankomt, zo vinden ze zich merkelijk *bedrogen*; even als *Haman*, die zich inbeelde dat hij de man was tot wiens *eer de Koning een welbehagen had*, terwijl het juist geheel anders uitviel. Est.6:6. Zo word ons dat vertoont in die waarvan wij lezen in Matth.7:22/23. En dit kan ook niet anders zijn omdat ze doorgaans mensen zijn die niet komen op plaatsen waar het Evangelie van de genade aan het volk gebracht wordt en Christus geopenbaard, ik meen in Gods huis waar het nochtans zeker is dat de ware hoop Zijn oorsprong neemt uit het Woord van God en uit de heilige dienst. Ziet de *vertroosting der Schriften* en de *hoop* samen gevoegd. Rom.15:4. Waar dan de mensen het middel verwerpen waardoor de hoop gewerkt wordt, zo moeten ze noodzakelijk op een lijn met de heidenen gesteld worden, *zonder hoop*. Ef.2:12. Er zijn nog andere mensen, die wel hopen, maar niet op de genade, waarvan hier gesproken word; wiens hoop alleen gericht op aardse dingen, *stellende het goud tot hun hoop, en tot het fijne goud zeggende, gij zijt mijn vertrouwen*. Job.31:24. Of op de *ongestadigheid van de rijkdom*. 1.Tim.6:7. Daarom verneemt men ook dat hun hoop bezwijkt als zij van hun uitwendige vertroosting berooft worden. Dienvolgens zijn ook zodanige mensen ellendig; want niet alleen is voor zulke mensen hun hoop als het *huis van de spinnekoppen*. Job.8:13. en *gebouwd op een zandgrond*. Matth.7:26. Maar ook mogen ze met recht vergeleken worden bij Schippers, die in de onstuimigheid van de golven geen anker hebben, en daarom wel omkomen. Want waar is hun hoop als zij komen te sterven? Die is verdwenen en daarom moeten ze vergaan. Hoor Salomo in Pred.11:7. *Als de goddeloze mens sterft, vergaat zijn verwachting, zelfs is de allersterkste hoop vergaan*.

T.2. Die niet volkomenlijk hopen. Zoals er *gelovige* zijn voor *een tijd* en die daarna *afwijken*: Zo zijn er ook die hopen voor een tijd, maar die daarna al hun hoop verliezen zulke zijn, behalve de bovengenoemde die in hun hoop en verwachting zullen bedrogen worden, dewelke op sommige, maar niet op alle genade beloften Gods hun hoop stellen; of die niet hopen tot het einde toe, noch tot het einde van de tijd die God bestemd heeft om Zijn beloften te vervullen, noch tot het einde van

hun leven; die daarom wel met die *Koning van Israël* zeggen; 2.Kon.6:33. *Ziet, dat kwaad is van de Heere, wat zou ik verder op de Heere wachten?* Als of hij zei: Tot zolang heb ik gehoopt, maar nu heb ik de moed verloren. Hieruit ontstaat ook wel dat de mens Gode durf een perk te stellen en tijd voor te schrijven; welke als die is verlopen en hij niet geholpen is, de hoop opgeeft; zoals de inwoners van de stad *Bethulien*, Judith.7:19/20. Maar, die hier ook op het einde van zijn reis schipbreuk lijdt, als in de monding van de haven, zijn staat is ongelukkig; het anker van zijn hoop is niet vast; en komt voort omdat zijn geloof niet vast is.

Daarom moeten wij ons in de tweede plaats *vermaand houden* om deze les en plicht van de Apostel hier voorgeschreven, te praktiseren, dat is, *te hopen op de genade Gods in Christus*. Verschillende beweegredenen konden hiertoe worden bijgebracht, en voornamelijk de overdenking van de noodzakelijkheid van deze hoop; welke noodzakelijkheid wij hebben aangewezen in ons boek: *De Uitnemendheid der Liefde*, over 1.Cor.13. pag. 509-511. waarheen wij de Christelijke lezer verwijzen; en van welke noodzakelijkheid de Apostel daar in vers 13 uitdrukt in deze woorden: Nu, blijft de hoop, dat is, de hoop duurt zolang als dit leven duurt. En zo noodzakelijk het *anker* is voor een schipper en een *helm* voor een soldaat, zo noodzakelijk is de *hoop* voor een ieder Christen omdat de *hoop* bij beide dingen vergeleken wordt. Zie Hebr.6:19. en 1.Thess.5:8. Maar om dat nu over te slaan, zo hebben wij die bijzondere beweegredenen in den tekst. Als:

T.2.1. Daarom, omdat wij ook ons beroemen te zijn in de staat van de genade; wij geven ons uit voor uitverkorene, wedergeborene, gelovige, liefhebbers van de Heere Jezus, ect. Dienvolgens daarom moeten wij hopen de genade Gods.

T.2.2. De genade Gods waarop wij moeten hopen, word ons nog dagelijks verkondigt, en door de verkondiging van het Evangelie toegebracht door getrouwe leraars, wiens *voeten liefelijk zijn op de bergen*, omdat zij de *vrede verkondigen*. Jes.52:7. en in wiens monden God het *Woord der verzoening gelegd heeft*. 2.Cor. 5:19. En deze toebrenging of verkondiging is zelfs een grote genade. Het is dan billijk dat wij hopen op de genade, die ons toegebracht wordt.

T.2.3. Wij genieten niet alleen dagelijks de nadere openbaring van Christus door Zijn Evangelie, maar wij verwachten ook Zijn heerlijke openbaring van de Hemel in de voleinding van de wereld; *wij verwachten Hem tot zaligheid*. Hebr.9:28. Dat is om de volkomen zaligheid door Hem in de eeuwigheid deelachtig te worden; wat is er dan billijker, dan dat wij in hoop *uitzien* na deze *Heere*, en *wachten op de God onzes heils*? Dat wij onze hoofden opwaarts heffen, te gemoed ziende onze

verlossingen en heerlijkmaking? Hier mogen wij nog bij doen:

T.2.4. buiten onze tekst: Dat wij zondaars zijn, grote zondaars, en die verdoemens waardig zijn, die daarom niet anders ondersteund en moed kunnen krijgen dan door hoop van genade en zaligheid.

Wel aan dan: *Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, hoopt op God: Hij is de menigvuldige verlossing mijns aangezichts en mijn God.* Ps.42:5/12. *En Israël, hope op de Heere; want bij de Heere is goedertierenheid en bij Hem is veel verlossing. En hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden.* Ps.130:7/8. Daarom wanhoopt niet, maar hoopt, ja, hoopt volkomenlijk; want gelijk wij in alle goede dingen standvastig, onbeweeglijk en overvloedig moeten zijn. 1.Cor.15:58. Wordt op deze manier dan overvloedig in de hoop, waarvan Paulus spreekt in Rom.15:12. Als dan *velerlei verzoeken* met deze *verstrooide vreemdelingen*, u mochten bespringen en *kwaden* tegen u mochten gehoopt worden, zo geeft nochtans de moed niet op, *maar wacht op de Heere, zijt sterk en Hij zal uw harten versterken, ja wacht op de Heere.* Uit Ps.27:14. En zegt met de kerk, *Ik zal uitzien na de Heere; ik zal wachten op de God mijns heils, mijn God zal mij horen.* Mich.7:7. En wat geldt het als men dus *volkomen hoopt op de genade Gods*, of men zal bevinden, dat het goed is, dat men *hope en stil zij op het heil des Heeren.* Klaagl.3:26. Ziet ook Ps. 33:18. Idem, als men *volkomenlijk hoopt op de genade*, die *toegebracht* zal worden in de *openbaring van de heerlijkheid* van Jezus Christus, zo kan het niet anders zijn of men zal te gelijk *met Hem in heerlijkheid geopenbaard worden en zijn, waar Hij is.* Volgens Col.3:4 en Joh.17:24. En zo geenszins in deze *Christelijke hoop bedrogen* worden; want de *hoop beschaamt niet*, omdat de *liefde Gods in onze harten uitgestort is.* Rom.5:5. Maar toch wat middelen zijn hier toe dienstig? Deze wijst Petrus ons zelf aan in:

3. Het derde Deel – *de middelen dienstig tot de genade*

Het derde deel schrijft voor de bekwame middelen die dienstig zijn tot deze hoop, in de woorden: *Opschortende de lendenen uws verstands en nuchter zijnde.* Als de apostel hier twee middelen voorschrijft zo sluit hij andere daarmee niet uit; zoals die door ons aangewezen zijn in dat zelfde boek over 1.Cor.13. pag. 519/520. Doch het schijnt dat de Apostel zulke middelen voorschrijft, niet zo zeer die dienstig zijn om die *hoop te verkrijgen*, als wel om die *hoop te oefenen en werkzaam te stellen.* Daartoe is:

3.1. Het eerste middel is dit: *opschortende de lendenen uws verstands.* Deze

oneigenlijk manier van spreken is genomen van iets eigenlijks, en wel bijzonder van een zekere gewoonte onder de Westerse volkeren die lange klederen plachten te dragen; en opdat die hen niet mochten hinderen zo schorten zij die op en omgordden die met een gordel aan hun lendenen; en dit geschiede:

3.1.1. Als zij een reis zouden ondernemen. 2.Kon.4:29 en 9:1.

3.1.2. Als zij een snelle loop verrichten zouden. 1.Kon.18:46.

3.1.3. als men ten strijde zou gaan. Vergelijk Job.38:3. en Ef.6:14.

3.1.4. Als men enig bijzonder werk zou aanvaarden. Zie Pred.31:17 en Jer.1:17.

Ook vind men dit eigenlijk het werk te zijn van dienstknechten, die hun vaardigheid betonen aan hun heren; Zoals te lezen is in Luc.12:35. En daartoe behoort ook hetgeen Christus eens deed. Joh.13:4. Dat eigenlijke brengt Petrus over tot het oneigenlijke en geestelijke, *willend, dat men opschorten zal de lendenen van ons verstand*; zoals ook Paulus in Ef.6:14. *Uw lendenen omgord hebbende met de waarheid*. Het Griekse grondwoord wordt nergens anders dan alleen hier ter plaatse gevonden. Paulus heeft in Ef.6. Ook beide grondwoorden gebruikt voor een gordel, omdat het opschorten van de klederen plagt te geschieden met een gordel of riem, om de lendenen. Hoewel wij met waarheid kunnen zeggen dat *Paulus* daar en *Petrus* hier het oog heeft op het omgorden van de klederen bij die Westerse volken, zo kunnen wij nader zeggen, terwijl Petrus hier schrijft aan de Joden, dat hij met deze manier van spreken ziet op de klederen van de *Priesters*, waaronder was een *kostelijke gordel* of *kunstige riem* des *Efots*, om daarmee zijn lendenen te gorden. Exod.28:4-8. Dat zeker kan toe gepast worden op deze gelovige, die ook een *Heilig Priesterdom*, ja *Koninklijk Priesterdom* waren. 1.Pet.2:5/9. Of wat waarschijnlijker is, op de gewoonten die zij hadden in het eten van het *Pascha*, dat geschieden moest met *opgeschorte lendenen*. Exod.12:11. Waarvan hun vaders in Egypteland vreemdelingen zijnde en daarom reisvaardig waren om naar een andere plaats te reizen, moesten daarom het *Pascha* eten met *opgeschorte lendenen*; daarom past het nu ook hun nakomelingen te vermanen om hun lendenen op te schorten, die nu mede *verstrooide vreemdelingen* waren. Doch hoe het zij, Petrus om onderscheid te maken tussen de lendenen van het lichaam en van het verstand, noemt het laatste alleen om te tonen dat hij het op een geestelijke wijze verstaat.

Maar wat verstaat de Apostel voor de *lendenen des verstands*? Sommige zeggen dat hier *kuisheid* mee verstaan wordt; doch op welke grond vinden wij niet. Anderen dat de Apostel hier voor verstaat een bestemming of inteugeling van de

begeerlijkheden van het vlees, omdat een ruim en los kleed niet opgeschort noch aan het lichaam gebonden eertijds placht te wezen een teken van een los en ongebonden gemoed, en zo zou dan de Apostel hier mee vereisen, dat ons *verstand* bedwongen moest worden van alle kwade lust of begeerlijkheid dat de dienst aan God zou verhinderen. Andere oordelen, terwijl in de lendenen de kracht en sterkte van het lichaam bestaat, zoals te lezen is in Job.40:11 en 38:3. Dat door de *lendenen des verstands* zou verstaan worden die kracht van de Heilige Geest, waardoor men tegen de kwade begeerlijkheden van het vlees mannelijk kan strijden en die overwinnen. Doch wij vatten dit eenvoudiger op. Als dan de Apostel hier zegt *opschortende de lendenen uws verstands*, dat is zo veel te zeggen als *opschortende uw verstand*, gelijk als *lendenen*. Dezelfde manier van spreken vinden wij ook in Rom.4:12. Te wandelen in de voetstappen van het geloof, dat is in het geloof, als voetstappen; want het is gebruikelijk dat de werkingen van het lichaam tot de ziel overgebracht worden. Doch dan vatten wij noch niet wat de Apostel hier mee zeggen wil. Om eindelijk de volkomen zin van deze spreekwijze te kennen, zo moeten wij ons hier weer te binnen brengen hetgeen boven gezegd is. In welke gelegenheid en waarom te lange klederen eertijds aan de lendenen plachten opgeschort en gebonden te worden, namelijk als men iets van gewicht met vaardigheid wilde doen om daarin niet verhindert te worden. Nu dat eigenlijke wil Petrus hier oneigenlijk en op een geestelijke wijze verstaan hebben, om alle verhinderingen en belemmeringen die in ons verstand mochten voorkomen af te weren en met alle vaardigheid aangedaan te zijn, om *volkomelijk te hopen op de genade*, die ons *toegebracht* wordt in het Evangelie, en de vrucht daarvan voor de ziel zeker te verkrijgen. Noch beter. Terwijl boven gezegd is dat dienstknechten met omgegorde lendenen de komst van hun Heeren verwachten; zo wil dan ook Petrus, sprekende van de *openbaring van Jezus Christus*, ook zelfs van de Hemel ten jongste dage, dat wij in deze ons vaardig en bereid zullen houden om die komst van onze Heere in te wachten; en dan is het zelfde wat Christus zelf vermaande. Luc.12:35/36. *Laat uw lendenen omgord zijn en de kaars brandende. En zijt gij de mensen gelijk, ect.* En dat de Apostel hier spreekt van de lendenen *des verstands* en zo van het verstand zelf is daarom, omdat niemand deze vaardigheid en bereidwilligheid in zichzelf vinden kan, tenzij hij vooraf met een *geestelijk verstand* begaafd zij; hij moet *kennen* de genade op welke hij hopen zal, alsmede waarin dit *hopen* bestaat; Hij moet ook de openbaring van Jezus Christus kennen in welke hij volkomen zijn hoop zal vervuld zien. En met één woord. Zal hij *voorzichtig*

wandelen en de tijd uitkopen, zo moet hij niet onverstandig zijn maar verstaan, welke de wil des Heeren zij. Volgens Ef.5:15-17.

Ziet dit is het wat de Apostel vereist onder het *opschorten van de lendenen des verstands*, als het eerste noodzakelijke en gediensstige middel om *volkomelijk te hopen op de genade*.

3.2. *Het tweede middel* hier voorgeschreven is: *nuchter zijnde*. *Nuchter te zijn* is soms niets gegeten of genuttigd te hebben; zoals in Matth.15:32. en Marc.8:3. Waar in de Griekse tekst een grondwoord gevonden wordt dat soms zoveel is als matig te zijn. Tit.2:2. *Dat de oude mannen nuchter zijn*. Het grondwoord hier ter plaatse word ook vertaalt door *wakker te zijn* of te *waken*. 2.Tim.4:5. en 1.Pet.4:7. en hier vinden wij het nuchter te zijn, zoals ook in 1.Thess.5:6/8. Men kan gemakkelijk denken dat het hier niet betekend een onthouding van voedsel, maar men mag denken dat die twee laatste betekenissen hier samen genomen kunnen worden; dat is, voor *nuchter te zijn* verstaan wij *matigheid* en *geestelijke wakkerheid*, die daaruit uit ontstaat. *Matigheid* wordt dan gesteld tegenover de overlading van het lichaam door spijs en drank; en zoals Christus het noemt, als onze *harten bezwaard worden met brasserijen en dronkenschappen*. Luc.21:34. En wakkerheid ziet op het gemoed of verstand dat met voorzichtigheid en opmerking moet aangedaan zijn.

Wel te recht voegt de Apostel dit *nuchter te zijn* bij het voorgaande: Of bij *hopen op de genade*, zoals wij het hier zo opvatten, en dan is het een tweede middel tot de hoop. En dat, omdat *niemand volkomelijk hopen* kan op de genade Gods in het Evangelie geopenbaard, noch op de genade van de toekomstige zaligheid in de openbaring van Jezus van de Hemel tenzij hij *nuchter zij en matig*; Hierom leert ons de *zaligmakende genade*, ook matig te leven in *de tegenwoordige wereld* en doet ons zo *verwachten de zalige hoop*. Ef.2:11/12. Of dit *nuchter te zijn*, gevoegd kan worden bij het *opschorten van de lendenen des verstands*, en dat heeft ook zijn reden: Omdat een mens die met spijs en drank overladen is, niet bekwaam is noch zichzelf noch anderen dienst te doen; en vervolgens zal hij noch minder bekwaamheid hebben, om geestelijke dingen te betrachten en zich te bereiden tot de komst van de Heere Jezus. Hierom, Christus sprekende van Zijn toekomst waarschuwt bij die gelegenheid: *En wacht u zelve, dat uw harten niet te eniger tijd bezwaard worden met brasserij en dronkenschap, en zorgvuldigheden dezes levens, en dat u die dag niet onvoorziens over kome*. Luc.21:34.

Toepassing van dezes

T.I. Dit toont ons bij manier van *onderwijzingen*, dat de zodanige die de *lendenen huns verstands niet opgeschort* hebben noch *nuchter* zijn, *niet* terecht kunnen *hopen op deze genade*. En toch! Hoeveel van zulke mensen zijn er! Zij namelijk die gans onverstandig zijn in geestelijke zaken en de kennis Gods niet hebben. 1. Cor.15:34. Zij die in plaats van zich vaardig en bereid te houden als met *opgeschorte lendenen* tegen de komst van Heere Jezus, met een aanhoudende *zorgeloosheid* en diepe slaapzucht hun zielen gevangen blijven; niet zoekende weg te doen zulke hinderpalen die het verstand mochten *voorkomen*; waaruit het ook ontstaat dat hij in plaats van *nuchter* of *matig* te zijn hun harten dagelijks bezwaren met *brasserijen en dronkenschap* en de *zorgvuldigheden* van dit leven, daarom ook wel de dag van hun dood en van Christus openbaring hun *onvoorziens overkomt*. Luc.21:34. Zulke mogen roemen van te *hopen op genade*, maar omdat zij de weg daartoe niet banen, zullen ze in hun hoop bedrogen worden. *David sloeg eens die Amalekieten, die verstrooit lagen over de ganse aarde, etende en drinkende en dansende*. 1.Sam.30:16/17. Zulke die niet nuchter blijven en waken, staan in gevaar om van hun ziel-vijand, de Duivel, overvallen en verslagen te worden. zie Luc. 12:45/46.

T.2. daarom laten wij vermaand zijn, om, daar wij *volkomelijk hopen op de genade in de openbaring van Jezus Christus*, onze hoop tot het einde toe werkzaam te maken door de twee middelen:

T.2.1. *Opschortende de lendenen onzes verstands*, dat is, met een geestelijk *verstand aangedaan* te zijn bijzonder rakende de genade die de zondaar toegebracht wordt in het Evangelie en de zaligheid, die hem zal toebracht worden in de Hemel; als mede ons vaardig en bereid te houden tegen de komst van Christus. Volgens Luc.12:35/36/37. en Matth.25:13.

T.2.2. *Nuchter zijnde*, dat is, matig te leven in alle soberheid. Matigheid en het toekomende oordeel vinden wij samen gevoegd. Hand.24:25. *Desgelijks te waken*. Marc.13:35-37. Daar aan hangt de Zaligheid. Luc.12:37. Wel aan dan: *Laat ons niet slapen, gelijk de andere, maar laat ons waken en nuchter zijn, ect.* 1.Thess.5:6-8. ten einde ons de volkomen zaligheid uit genade mag toegebracht worden in de toekomst van Christus waarop wij volkomelijk hopen.